

Rolnummer 2123
Arrest nr. 10/2002 van 9 januari 2002

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 13, § 5, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij vonnis van 25 januari 2001 in zake N. Palante tegen de n.v. Fortis A.G., waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 29 januari 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 13, § 5, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het het voordeel van de rente bedoeld in paragraaf 1 ontzegt aan de kinderen die de vordering tot vaststelling van de afstamming hebben ingesteld na het overlijden ten gevolge van het arbeidsongeval, terwijl diezelfde bepaling, gelezen in samenhang met paragraaf 1, een rente tot vergoeding van een dodelijk arbeidsongeval toekent aan de kinderen die een vordering tot vaststelling van de afstamming hebben ingesteld vóór de datum van het overlijden ten gevolge van het arbeidsongeval ?

2. Schendt artikel 13, § 5, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, zoals gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het in geen geval toestaat - en dus ook niet indien zij bewijzen dat zij voordeel haalden uit het loon van de getroffene - dat de kinderen die de procedure tot vaststelling van de afstamming na het overlijden ten gevolge van het arbeidsongeval hebben ingesteld, het voordeel genieten van een rente bedoeld in artikel 13, terwijl artikel 20 van die wet, gelezen in samenhang met de artikelen 15, 16 of 17 van diezelfde wet, een rente tot vergoeding van het dodelijk arbeidsongeval toekent aan de ascendenten, kleinkinderen, broers en zusters van de getroffene, die het bewijs hebben kunnen leveren dat zij voordeel haalden uit het loon van de getroffene ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij proces-verbaal van vrijwillige verschijning van 12 februari 1999 en bij dagvaarding van 25 februari 1999 heeft de wettelijk beheerder van een kind voor de Rechtbank van eerste aanleg te Luik een procedure tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming van vaderszijde ingesteld. De persoon aan wie het vaderschap van het kind wordt toegeschreven was op 8 december 1998 overleden als gevolg van een arbeidsongeval dat zich op 7 december 1998 had voorgedaan. Bij vonnis van 26 maart 1999 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Luik verklaard dat die persoon de vader van het kind was.

Na dat vonnis heeft de wettelijke beheerder van het kind aan de n.v. Fortis A.G., wetsverzekeraar van de werkgever van de vader, de betaling gevraagd van de rente die bij de wet van 10 april 1971 is voorgeschreven ten gunste van de kinderen van het slachtoffer.

De n.v. Fortis A.G. heeft geweigerd die rente te betalen om reden dat de betaling ervan onderworpen was aan de voorwaarde dat de procedure tot vaststelling van de afstamming werd ingeleid vóór de datum van het overlijden als gevolg van het arbeidsongeval en dat zij daarvan niet kon afwijken vermits de bepalingen van de wet van 10 april 1971 van openbare orde zijn.

Het geschil werd aan de Arbeidsrechtbank te Luik voorgelegd.

Alvorens uitspraak ten gronde te doen heeft die Rechtbank aan het Hof de twee bovenvermelde prejudiciële vragen gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 29 januari 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikkingen van 6 februari 2001, 22 mei 2001 en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 14 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 maart 2001.

Memories zijn ingediend door :

- N. Palante, wonende te 4000 Luik, rue de Namur 26, bij op 24 april 2001 ter post aangetekende brief;
- n.v. Fortis A.G., met zetel te 1000 Brussel, E. Jacqmainlaan 53, bij op 25 april 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 27 april 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 4 mei 2001 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 28 juni 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 29 januari 2002.

Bij beschikking van 14 november 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 5 december 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 15 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 5 december 2001 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. M. Collignon, advocaat bij de balie te Luxemburg, voor N. Palante;
 - . Mr. P. Giangiulio *loco* Mr. V. Delfosse, advocaten bij de balie te Luik, voor de n.v. Fortis A.G.;
 - . Mr. S. Nudelholz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de eiseres voor de verwijzende rechter

A.1.1. De eerste prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord. Het kind dat een procedure tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming heeft ingeleid na de datum van het overlijden als gevolg van het ongeval, terwijl het zich in een voldoende vergelijkbare situatie bevindt met het kind dat die vordering voordien heeft ingesteld, is het slachtoffer van een discriminatie in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het geen lijfrente kan genieten. Het doel van die uitsluiting is niet fraude te vermijden vermits, vanuit dat oogpunt, het risico hetzelfde is ongeacht of de procedure vóór of na het overlijden is ingeleid. De wetgever is ervan uitgegaan dat hij die een vordering tot vaststelling van het vaderschap had ingediend, reeds vóór de erkenning van dat vaderschap het voordeel van de inkomsten van zijn vader genoot. Dat vermoeden stemt niet met de werkelijkheid overeen. In de praktijk wordt de vordering tot vaststelling van het vaderschap immers vaak ingesteld omdat het kind geen voordeel haalde uit een loon. Bovendien is de maatregel onevenredig. Zelfs al haalden sommige kinderen die de procedure na het overlijden van de vader inleidden, geen voordeel uit zijn loon, toch is de automatische uitsluiting van het recht op de rente overdreven. De wetgever had op zijn minst die kinderen de mogelijkheid moeten bieden te bewijzen dat zij voordeel haalden uit de bezoldiging van het slachtoffer.

A.1.2. De tweede prejudiciële vraag dient eveneens bevestigend te worden beantwoord.

De situatie van een kind dat de procedure tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming heeft ingeleid na het overlijden als gevolg van het ongeval, is voldoende vergelijkbaar met de situatie van de ascendenten, kleinkinderen, broers en zussen die voordeel haalden uit de inkomsten van het slachtoffer.

Door de kinderen die geen vordering tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming hebben ingesteld vóór het overlijden van het slachtoffer van het recht op de rente uit te sluiten, bereikt de wetgever zijn tweevoudig doel niet dat erin bestaat geen rente toe te kennen aan een persoon die geen voordeel haalde uit het loon van het slachtoffer en een rente toe te kennen aan elke persoon die voordeel haalde uit het loon van het slachtoffer. De wetgever weigert aan het kind van het slachtoffer de mogelijkheid om een rente te krijgen, zelfs indien het bewijst dat het voordeel haalde uit het loon van zijn vader.

Aan de andere kant kent hij een rente toe aan een persoon met een verdere verwantschap (ascendenten, kleinkinderen, broers of zussen) die heeft kunnen bewijzen dat hij voordeel haalde uit het loon van het slachtoffer. Men zou zelfs kunnen veronderstellen dat de hoedanigheid van kleinkind, broer of zus zou worden vastgesteld via een vordering tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming, ingeleid na het overlijden : de wet voorziet in dat geval niet in de onmogelijkheid voor die persoon om een rente te krijgen.

Standpunt van de n.v. Fortis A.G.

A.2.1. De eerste vraag dient ontkennend te worden beantwoord : men moet toegeven dat het betwiste verschil in behandeling wettig is. De betrokken uitsluiting maakt het immers mogelijk te vermijden dat erkenningsprocedures louter om geldelijke redenen worden ingesteld, wat trouwens in onderhavige zaak het geval is. De betwiste bepaling maakt het ook mogelijk de rechtszekerheid en de bescherming van de verworven rechten van derden te verzekeren door de situatie van de rechthebbenden op het ogenblik van het overlijden vast te leggen.

A.2.2. De tweede vraag dient ook ontkennend te worden beantwoord.

Het lijkt niet in overeenstemming met het bepaalde in de wet van 10 april 1971 te beweren dat alle personen die voordeel haalden uit het loon van het slachtoffer, kunnen worden beschouwd als rechthebbenden op vergoedingen en renten. Zelfs al ligt dat beginsel, samen met andere, ten grondslag aan de wet van 10 april 1971, toch is het geenszins als algemeen beginsel ingeschreven. Opgemerkt moet worden dat artikel 20 van de wet de rente aan de ascendenten, kleinkinderen, broers en zussen slechts toekent voor zover die voordeel haalden uit het loon van het slachtoffer, terwijl een dergelijke voorwaarde geenszins bestaat voor de echtgenoten en kinderen

van het slachtoffer. Overigens hebben alle personen die voordeel haalden uit de inkomsten van het slachtoffer tijdens zijn leven, door dat loutere feit, evenmin recht op vergoedingen en renten.

Men kan dus niet ervan uitgaan dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden, enkel om reden dat alle personen die voordeel haalden uit de inkomsten van het slachtoffer, door dat loutere feit geen recht zouden hebben op de wettelijke vergoedingen.

Standpunt van de Ministerraad

A.3.1. Na te hebben herinnerd aan de algemene doelstellingen van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 en het beginsel van de forfaitaire schadeloosstelling voor arbeidsongevallen, enerzijds, en de beginselen die ten grondslag liggen aan het Belgisch afstammingsrecht, anderzijds, dient ontkennend te worden geantwoord op de eerste prejudiciële vraag : er is immers geen sprake van een verschil in behandeling dat in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De betwiste uitsluiting is vanuit dat oogpunt vergelijkbaar met het verschil in behandeling dat bestaat tussen de echtgenoot van het slachtoffer van een dodelijk arbeidsongeval die een rente ontvangt en de levensgezel of –gezellin die er geen krijgt, situatie die door het Hof niet discriminerend is geacht (arrest nr. 137/2000). Door het kind van zijn levensgezellin niet te erkennen, weigert een man vrijwillig het geheel van de rechten uit te oefenen en ten aanzien van het kind de verplichtingen op zich te nemen die uit een erkenning voortvloeien. Het door de wetgever in aanmerking genomen criterium is objectief en redelijk verantwoord en het onderscheid tussen de kinderen die buiten het huwelijk zijn geboren en niet vrijwillig zijn erkend vóór het overlijden van het slachtoffer, naar gelang van de datum van het instellen van de rechtsvordering tot erkenning van de afstamming, is evenredig met de door de wetgever nagestreefde doelstellingen. Die doelstellingen zijn het vermijden van misbruik, vermijden dat verworven rechten van sommige rechthebbenden opnieuw in het geding worden gebracht en alle rechten inzake renten op één datum concretiseren, namelijk de datum van het overlijden van het slachtoffer.

In tegenstelling met wat de partij voor de verwijzende rechter beweert, toont het feit dat de wet in een uitzondering heeft voorzien ten gunste van de kinderen die vóór het overlijden zijn verwekt maar erna zijn geboren, het evenredig karakter aan van de regel voorgeschreven bij artikel 13, § 5, van de arbeidsongevallenwet. De wetgever heeft immers voorbehoud willen maken voor de gevallen waarin een wettige reden bestaat om het instellen van de vordering tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming uit te stellen tot een datum na het overlijden van het slachtoffer.

A.3.2. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, dient te worden erkend dat de twee daarin vermelde categorieën van personen niet vergelijkbaar zijn.

In de wet zijn immers twee categorieën van rechthebbenden bepaald. Enerzijds, degenen die op een onweerlegbare manier worden vermoed economisch afhankelijk te zijn van het slachtoffer : de echtgenoot en de kinderen en aangenomen kinderen. Zij dienen niets te bewijzen om een rente te ontvangen. Anderzijds, de ascendenten, kleinkinderen, broers en zussen : zij kunnen een rente krijgen afhankelijk van de dubbele voorwaarde dat het slachtoffer geen nauwere verwanten nalaat die zelf rechthebbenden zijn en dat zij aantonen dat zij afhankelijk waren van het loon van het slachtoffer. Zij moeten hun band van verwantschap bewijzen. Gelet op het subtieler karakter van de relatie die kan bestaan tussen hen en het slachtoffer, heeft de wetgever hen verplicht te bewijzen dat zij economisch van het slachtoffer afhankelijk waren. Het bewijs van de economische afhankelijkheid is dus ondergeschikt aan het bewijs van de verwantschap waarvan men weet dat zij voor de grootouders even stringent is als voor de kinderen.

Indien het kind van het slachtoffer van wie de afstamming slechts is vastgesteld in een procedure die is ingeleid na het overlijden van het slachtoffer, geen rente geniet, dan is dat niet omdat het zijn economische afhankelijkheid ten aanzien van het slachtoffer van het ongeval niet bewijst, maar wel omdat zijn afstamming van het slachtoffer of zijn echtgenote op de dag van het overlijden niet was vastgesteld, wat met zich meebrengt dat het slachtoffer van het arbeidsongeval ten aanzien van het kind geen enkel van de voorrechten van het ouderlijk gezag uitoefende en geen enkele onderhoudsverplichting jegens het kind had aangegaan.

De in de artikelen 14, 15, 16 en 17 van de wet van 10 april 1971 bedoelde personen zijn allen personen van wie de verwantschap met het slachtoffer vóór het overlijden was vastgesteld : de wetgever heeft hen de mogelijkheid geboden aan te tonen dat zij, vanwege die verwantschap, voordeel haalden uit een deel van het loon van het slachtoffer.

Verschillende categorieën van personen die werkelijk ten laste van het slachtoffer kunnen zijn maar met hem geen enkele band van verwantschap hebben, zijn daarentegen uitgesloten van het voordeel van de wet : het gaat hoofdzakelijk om de levensgezel of –gezellin, om de kinderen van die levensgezel of –gezellin, wanneer het slachtoffer voor hen geen kinderbijslag had gevraagd (artikel 16, zesde lid) en, meer algemeen, om elke persoon die feitelijk ten laste van het slachtoffer zou kunnen zijn zonder met hem een band van verwantschap te hebben.

Tot slot kan men stellen dat de wetgever heeft gemeend het systeem van het recht op de forfaitaire renten te moeten gronden op het bestaan van een wettelijk vastgestelde band van verwantschap.

In het bijzondere geval van de kinderen die buiten het huwelijk zijn geboren en niet vrijwillig zijn erkend, heeft hij bovendien gemeend een bijkomende voorwaarde te moeten opleggen betreffende de datum van het inleiden van de vordering tot gerechtelijke erkenning van de afstamming.

- B -

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, vervangen door artikel 2 van de wet van 29 april 1996. Dat artikel bepaalt :

« § 1. De kinderen van de getroffene, die wees zijn van vader of moeder, ontvangen elk een rente die gelijk is aan 15 % van het basisloon zonder dat het totaal 45 % van dit loon mag overschrijden.

§ 2. De kinderen van de echtgenoot van de getroffene, die wees zijn van vader of moeder, ontvangen elk een rente die gelijk is aan 15 % van het basisloon zonder dat het totaal 45 % van dit loon mag overschrijden, zo hun afstamming vaststaat op het ogenblik van het overlijden van de getroffene.

§ 3. De bij § 1 en § 2 bedoelde kinderen, die wees zijn van vader en moeder, ontvangen elk een rente die gelijk is aan 20 % van het basisloon zonder dat het totaal 60 % van dit loon mag overschrijden.

[...]

§ 5. Gerechtelijke vaststelling van afstamming komt voor de toepassing van dit artikel slechts in aanmerking voor zover de procedure tot vaststelling van de afstamming werd ingeleid vóór de datum van het overlijden ten gevolge van een arbeidsongeval, behalve indien het kind verwekt maar nog niet geboren was.

[...] »

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

B.2. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de eerste prejudiciële vraag betrekking heeft op de vraag of artikel 13, § 5, van de voormelde wet van 10 april 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het niet toestaat dat het voordeel van de in de eerste paragraaf bedoelde rente wordt toegekend aan een natuurlijk kind van wie de erkenning gerechtelijk is vastgesteld ingevolge een vordering tot erkenning van de afstamming ingesteld na het overlijden als gevolg van het arbeidsongeval van zijn vader, terwijl dezelfde rente wordt toegekend aan de kinderen die dezelfde vordering hebben ingesteld vóór het overlijden als gevolg van het arbeidsongeval.

B.3.1. Volgens de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 april 1996, die artikel 13 in de voormelde wet van 10 april 1971 heeft ingevoerd, had de wetgever tot doel gevolgen te trekken uit zowel het arrest Marckx van 13 juni 1979, gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als uit de afstammingswet van 31 maart 1987. Uit de memorie van toelichting blijkt bovendien dat het de bedoeling van de wetgever was de discriminatie tussen kinderen die al dan niet uit het huwelijk zijn voortgesproten, af te schaffen (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 352/1, pp. 26-27, en nr. 352/11, pp. 4 en 12).

B.3.2. Behoudens indien het gaat om een kind dat vóór het overlijden is verwekt, maar erna is geboren, worden de kinderen wier afstamming na het overlijden van het slachtoffer van het arbeidsongeval zou worden vastgesteld, door de wet evenwel uitgesloten van het voordeel van artikel 13.

B.4. De eerste en de tweede redenen die zijn aangevoerd, namelijk het vermijden van bedrieglijke erkenningen en het vermijden van procedures die louter met een financiële bedoeling worden ingeleid, zijn niet pertinent. De vaststelling van een afstamming *post mortem* gebeurt immers na een procedure tijdens welke de rechter zelfs ambtshalve « een bloedonderzoek of enig ander onderzoek volgens beproefde wetenschappelijke methodes [kan] gelasten » (artikel 331*octies* van het Burgerlijk Wetboek) en houdt rekening met het bezit van staat, voor zover het voortdurend is en bewezen wordt door feiten die « te samen of afzonderlijk de betrekking van afstamming aantonen » (artikel 331*nonies*). Tot slot kan elke persoon aan wie de rechterlijke beslissing wordt tegengeworpen, derdenverzet instellen (artikel 331*decies*). Aldus blijkt dat de procedure, inzonderheid sedert men een beroep kan

doen op betrouwbare wetenschappelijke bewijsmethoden, garanties biedt die het risico van valse erkenningen uitsluiten.

B.5.1. De derde verantwoording die wordt aangevoerd, is de noodzaak de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, dat wil zeggen de rechten die, op de dag van het overlijden van het slachtoffer, door de andere begunstigen van renten definitief zijn verworven, niet in het geding te brengen.

B.5.2. De niet-tijdige ontdekking van een begunstigde van renten kan ofwel het beginsel zelf van het recht van andere begunstigten, ofwel het bedrag van hun renten in het geding brengen. Vermits de wetgever die rechtsonzekerheid wil vermijden, is het pertinent enkel rekening te houden met erkenningen die vóór het overlijden zijn gebeurd.

B.5.3. Aangezien die maatregel ertoe kan leiden de rente te weigeren aan een kind van wie de afstamming zal zijn vastgesteld, dient men zich evenwel af te vragen of de radicale maatregel die erin bestaat elke vordering tot gerechtelijke erkenning ingesteld na het overlijden van het slachtoffer te verwerpen, niet onevenredig is met het nagestreefde doel.

B.5.4. Men zou kunnen begrijpen dat de wetgever, om het creëren van rechtsonzekerheid te vermijden, maatregelen zou nemen om te verhinderen dat niet-tijdige eisen de rechten in het geding zouden brengen van degenen van wie de afstamming vóór het overlijden was vastgesteld. Het Hof stelt hieromtrent vast dat de vorderingen tot betaling van vergoedingen in beginsel verjaren na het verstrijken van een termijn van drie jaar (artikel 69 van de wet van 10 april 1971), wat een bepaalde rechtsonzekerheid gedurende die termijn inhoudt.

B.5.5. Het is onevenredig met de nagestreefde doelstelling elke aanvraag om rente door een kind dat vóór de datum van het overlijden geboren is maar waarvoor de procedure tot vaststelling van de afstamming niet werd ingeleid vóór die datum, uit te sluiten. Een dergelijke maatregel kan ertoe leiden een erkend kind van de rente te beroven, zelfs wanneer geen enkele andere rechthebbende zich kenbaar zou hebben gemaakt en zelfs in de veronderstelling dat de vordering tot erkenning is ingesteld en de afstamming is vastgesteld binnen termijnen die geen overdreven inbreuk maken op de rechtmatige belangen van de andere begunstigten.

B.5.6. Overigens kan worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft nagegaan of de bepaling die het kind dat de vader tijdens zijn leven niet had erkend van zijn erfopvolging uitsluit, bestaanbaar was met de artikelen 8 en 14 van het Verdrag. Artikel 8 waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven; artikel 14 verbiedt elke discriminatie in het genot van de rechten en vrijheden welke in dat Verdrag zijn vermeld, onder meer die welke op de geboorte zou zijn gegrond. Het Europees Hof heeft geoordeeld dat een dergelijke uitsluiting onevenredig was met de doelstelling van bescherming van de rechten van de andere erfgerechtigden (arrest Camp en Bourimi t/ Nederland van 3 oktober 2000).

B.6. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

B.7. Uit de feiten van de zaak en uit het onderzoek van het dossier blijkt dat, rekening houdend met het antwoord op de eerste prejudiciële vraag, de tweede prejudiciële vraag niet tot een ruimere vaststelling van ongrondwettigheid zou kunnen leiden, zodat het Hof ze niet hoeft te onderzoeken.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 13, § 5, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het het voordeel van de in paragraaf 1 bedoelde rente niet toekent aan de kinderen waarvan de afstamming is vastgesteld ten gevolge van een vordering tot vaststelling van de afstamming die werd ingeleid na het overlijden als gevolg van het arbeidsongeval.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 9 januari 2002.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior